

De vuurdruppel

In Café Panis dragen de obers nog strikjes. Daarom kom ik er graag, zei mijn grootvader altijd. En de servetten zijn er onberispelijk. Perfect gesteven en geplooid. Dat voegde mijn grootmoeder er steevast aan toe. Ik erfde hun liefde voor deze oubollige brasserie op de Quai de Montebello in hartje Parijs.

De zilveren dessertlepel balanceert op mijn wijsvinger. Hij weegt aangenaam zwaar door. *Details kind. Let op de details. Daarin zit de schoonheid.* De stem van pépé klinkt nog helder in mijn hoofd ook al overleed hij een jaar geleden. Het frambozengebakje landt met een snelle sierlijke beweging van de rechterpols van de ober perfect naast mijn espresso. Dit soort finesses geeft me vertrouwen dat alles nog goed komt.

Van hieruit heb ik een goed zicht op de tafel die we als *de onze* beschouwden. Vandaag zit er niemand. Dat heb ik het liefst. Pépé nam altijd als eerste plaats met zijn fiere rug tegen het eikenhouten drankbuffet. Mémé ging links van hem zitten. Ik wachtte tot hij naar de stoel aan zijn rechterzijde wees. *Kom Amélie meisje, zet je hier naast me.*

Telkens weer gluur ik naar *onze plek* voor ik hier binnenstap. Vanop de hoek van de straat zie ik het al. Als er Parijzenaren zitten, verdraag ik het nog. Maar als het toeristen zijn loop ik door naar de metro. Ik durf het aan geen mens te vertellen.

Op een dag zal ik terug aan *onze tafel* gaan zitten. Nu krullen mijn tenen nog bij die gedachte. Maar nu duurt het niet lang meer. Ik voel het. *Kijk pépé, zal ik dan zeggen, hier zit ik weer. Ik ga er iets van maken van dit leven. Niet alleen omdat jij dat wilde, maar ook omdat ik het wil.*

Vorige week vertelde ik Stephanie over mijn speciale band met *onze tafel*. *Ik ga met je mee die eerste keer, zei ze. Als jij dat goed vindt tenminste.* Ze is een schat. Ik leerde haar kennen toen pépé op palliatieve lag. Zij werkte daar. Mijn grootvader wilde zich graag 's avonds scheren, net zoals hij thuis deed. De collega's van Steffie protesteerden maar zij wist hen te overtuigen.

Na de begrafenis bleven we contact houden. We bellen bijna dagelijks. François, mijn echtgenoot vindt het maar niks. Zeker niet als ik na een avondje uit bij haar blijf slapen. *Neem dan een taxi als je bang bent in de metro, zegt hij.* Maar taxichauffeurs kunnen ook eng zijn. Ik denk dat de enige reden waarom hij wil dat ik naar huis kom, zijn ontbijt is.

François werd vier jaar geleden gepromoveerd tot afdelingsverantwoordelijke. Hij dreef zijn werkritme op tot een niveau dat volgens mij ongezond is. Elke minuut van zijn leven is gepland en nuttig besteed. We verhuisden naar een loft vlakbij het academisch ziekenhuis. Dat ik nu meer dan een halfuur onderweg ben naar de academie is voor hem een spijtig neveneffect. *Mijn tijd is kostbaar. Dat begrijp je toch.*

Ik leerde zwijgen. Gisteravond zat ik in de zetel. Mijn favoriete foto van mémé en pépé *Unter den Linden* lag op mijn schoot. Tranen rolden over mijn gezicht. François kwam onverwachts binnen.

'Wanneer ga je nu eindelijk ophouden met treuren? Ik wil je weer vrolijk zien.'

'Ik heb tijd nodig.'

'In godsnaam Amélie. Het waren oude mensen. Ze zijn al meer dan een jaar dood.'

Het is inderdaad lang geleden. Op een stille zomeravond zag ik hoe mijn grootvader alles wat hij nog was uitblies in een bubbel die daarna naar het raam bewoog. Ik zag hem zweven bij de opgerolde zonnewering. De punt van een mes boorde zich in mijn hart en sneed er een stuk uit. Dat weefselbrok werd als door een sterke magneet uit mijn boezem gerukt. De bubbel zoog het op en vertrok de duisternis in. Pépé's lichaam en ik bleven koud, leeg en wezenloos achter.

Ik zucht. Sindsdien is er veel veranderd. Ik kijk naar zijn stoel. Hij glimlacht. Het drankbuffet transformeert in de open haard bij ons thuis. Mémé is er ook. Het is kerst. Het vuur knettert. De kerstboom in de salon reikt tot aan het fijn beschilderde plafond. Roze kerstbollen en slingers met stervormige lichtjes flikkeren op maat van *La plus belle nuit* van Charles Trenet.

Ik ruik en proef kreeftensoep. Pépé giet met veel zorg de saus met bijna gesmolten druiven over de in port gemarineerde kalkoen. Daarnaast drapeert hij drie kroketten. Daags voordien rolde ik die samen met mémé door eiwit en paneermeel en droeg hij ze plechtig op zilveren schalen naar de koelkamer. Ik watertand bij de gedachte aan de elegant gepresenteerde en kleurrijke macarons van patisserie Ladurée in de Rue Bonaparte en herbeleef de spanning bij het spannend geritsel van het cadeaupapier. Maar bovenal koester ik de spontane omhelzingen. Net wanneer de stevige handen van mijn grootvader me de lucht in tillen, brengt gerammel van bestek me weer in het hier en nu.

Met de rand van de dessertlepel snijd ik een hap uit het frambozengebak. De zoetheid smelt op mijn tong. Ik google een recept voor de pasta vongole voor vanavond. Het is tijd om op te stappen. Stipt half negen wil mijn echtgenoot souperen. Zo kan hij om halftien zijn dossiers voor de volgende dag voorbereiden en een laatste mailcheck doen.

Ik wenk de ober voor de rekening. Hij komt naast me staan. Een subtiele zweetgeur dringt in mijn neusgaten. Gek genoeg stoort het me niet. Integendeel, de intimiteit doet deugd. Terwijl het betalingsbewijs uit de handterminal rolt, sta ik op en trek mijn jas aan. Nu snel langs de viswinkel, de supermarkt en dan naar huis.

Een schreeuw klinkt bij het raam. De oude dame van wie de alarmkreet kwam, kijkt verschrikt naar buiten. Ik volg haar blik.

‘Mon Dieu’, prevelt de ober.

‘Het is niet waar’, mompel ik en grijp zijn arm. Ik ben me vaag bewust van de brutaliteit van mijn aanklamping. Maar hij reageert niet en dus laat ik het zo. Mijn ogen knipperen. Wat ik zie, wil ik niet zien maar het is er. Zwarte wolken stijgen op uit de ruggengraat van de Notre Dame. En alsof dat niet genoeg is, gooien rooddele vlammen zich er spottend doorheen.

Mijn maag verkrampst. Onze gotische trots die haar skelet laat aanvreten door vuur. Dat kan toch niet. Mensen lopen verward door elkaar. Een aktentas botst venijnig tegen mijn dij. De ober tikt op mijn hand. Zijn donkere ogen vragen me om mijn greep te lossen.

‘Excuseer’, zeg ik en zoek steun bij de leuning van een stoel. *Notre Dame blijft overeind*, schreeuwt heel mijn wezen. Ineens besef ik hoe die solide aanwezigheid aan de overkant van de Seine mij al heel mijn leven in alle stilte, onvoorwaardelijk en onafgelaten beschutting biedt. Mijn hoofd tolt.

In mijn kindertijd wandelde pépé elke zondagmiddag met mij door de straten rond de kathedraal. Hij vertelde over Quasimodo met altijd weer dezelfde woorden en intonaties. Bij de pauzes die hij inlaste, kneep ik hard in zijn hand zodat hij niet kon gaan lopen. Onze tred volgde het ritme van het verhaal. Naar de inhoud luisterde ik niet want die was triest en ruw. Grootvaders’ stem daarentegen was warm en koesterend. Het was de allermooiste van Parijs, of misschien wel van heel de wereld.

Langzaam beweeg ik naar het raam. Mijn vochtige ogen vertroebelen het beeld van de vlammen die genadeloos opflakkeren. Een zure frambozenbrij zoekt zijn weg omhoog door mijn slokdarm. Ik boer luidkeels. Geen mens die het merkt. Sirenes joelen langs alle kanten. Op de stoep herhaalt het tafereel zich op tientallen kleine schermen. Alsof deze realiteit vermenigvuldiging nodig heeft. De brasserie loopt leeg. Het personeel staat bij het raam. Ik plof neer op een bank en mompel *dit is niet waar*. Mijn ogen bewijzen het tegendeel.

Mijn telefoon zoemt. Het is François. Mijn duim drukt bevend op de rode knop. Ik stop het toestel terug in mijn handtas.

Nu ik neerzit vernauwt mijn gezichtsveld. Ik ben alleen met de Notre Dame. Alles vertraagt en vervaagt. De scherpe geur die af en toe binnenwaait maakt me misselijk. Mijn hart bonst tegen mijn ribbenkast. Alles versmelt. Ik voel een verbinding. Alsof er een ziel huist onder dat vuur. Een ziel die ik nu pas waarneem. Zij kent mij. Ik verdwijn in het ritme van de vlammendans. Mijn ogen vallen dicht. Ik adem nog nauwelijks en drijf op mijn rug bovenop de roodgele zee die me wiegt. En wiegt. En wiegt.

Iemand stoot tegen mijn stoel. Ik schrik. Dat komt ervan van al dat dromen. Op den duur ga je hallucineren. Was Steffie hier maar. Mijn telefoon zoemt weer hevig. Ik zet mijn toestel in vliegtuigmodus. Ik wil bij de Notre Dame blijven. Dat zal hij niet begrijpen.

Van mijn emoties begrijpt François sowieso weinig. Dat bewees hij toen pépé op sterven lag in *zijn* ziekenhuis. Op drie maanden tijd ging hij twee keer op bezoek. Naar de begrafenis kwam hij niet. De belangrijke budgetmeeting kon niet verplaatst worden. Zijn secretaresse liet een opzichtige krans met rozen, anjers en eucalyptus leveren. Het acroniem van zijn afdeling prijkte in grote letters op het lint. Ik schaamde me dood.

Die avond toen ik zijn coq au vin serveerde, vroeg hij of ik zijn krans gezien had. *Ja*, zei ik. *Dat is goed*, antwoordde hij. Voor het dessert had hij geen tijd want de salade vooraf was pas om kwart voor negen op tafel gezet.

De verwoestende gloed die wild in de achterste torenspits draait, raast ook door mijn lijf. *Dit hou je niet vol*, fluister ik. Op straat wordt gezongen en gebeden. Net wanneer ik me tussen die massa wil gaan bewegen, zwaait de deur van de brasserie open. Stéphanie stormt binnen.

‘Hé Aimie, verschrikkelijk hé. Afschuwelijk. Ik dacht wel dat je hier zat. Waarom neem je je telefoon niet op? François is doodongerust. En ik ook.’

Mijn hoofd loopt leeg. Dit kan niet. Ik weet niet meer wat ik voel. Ik strompel in de richting van mijn trouwe toeverlaat en laat me in haar armen vallen.

‘Steffie. Lieve Steffie. Ik ben zo blij dat je hier bent. Het spijt me dat ik zo lang twijfelde. Nu weet ik het zeker. Bij jou wil ik zijn. Niet bij hem.’ Ik bedacht deze woorden niet, maar ze kloppen. Ik klauw mijn handen in haar wollen jas en druk mijn betraande gezicht in haar zwarte krullen. Het snot loopt uit mijn neus.

Vorige zomer verklaarde Steffie me haar liefde. Ik schrok en vroeg haar om dit nooit meer te doen. Ik was in de war. Een maand later zocht ik haar terug op. Wanneer ik bij haar bleef slapen verstrengelden onze voeten zich weer. Het zalige gevoel dat op die momenten door mijn lijf stroomde, noemde ik geborgenheid. Nu zie ik het helder. Zij en niet hij doet mijn leven opnieuw speels en uitbundig opborrelen. François komt er wel overheen.

Terwijl ik mijn neus snuit, neemt Steffie mijn schouders vast. Ik voel hoe ze mijn blik zoekt. Ik zucht en richt mijn hoofd op. Tegen haar pittige, groenbruin gespikkelde ogen die me al zo dikwijls troost brachten, zeg ik dat ik het meen. En nog eens. Ik meen het.

‘Mijn God, Aimie liefje, moest daarvoor eerst de kathedraal in lichterlaaie staan?’

‘Ja.’

Steffie bevrijdt zich uit mijn greep. ‘Kom we gaan hier zitten.’

Onze vingers vlechten zich in elkaar. We kijken naar de overkant.

‘Denk je dat onze grote dame zich zal laten blussen?’ vraag ik.

‘Als ze op mij gelijkt niet’, fluistert Steffie en ze bijt in mijn oor.

* * *